

The

D
designated

U
ugly

F
fat

a p ó t k e r é k

F
friend

„Képtelen voltam letenni.
Még a család vacsorájáról
is megfeledkeztem.
– Ettek egyáltalán?”

– Simone Elkeles,
bestsellerszerző

fine
selection

K O D Y K E P L I N G E R

K O D Y K E P L I N G E R

The

D **U** **F** **F**
designated ugly fat friend
a p ó t k e r é k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Ajának,
akinek a születésnapja mindkettőnknek szerencsét hozott*

1. FEJEZET

KEZDTEM UNNI AZ EGÉSZET.

Casey és Jessica megint épp hülyét csináltak magukból: úgy rázták a seggüket, mintha táncoslányok lennének valami rapper videoklipjében. Persze a fiúk mindig megkajálják ezt a fost. Nem viccelek, konkrétan *éreztem*, amint egyre mélyebbre zuhan az IQ-szintem, miközben legalább századszorra tettem fel magamnak a kérdést: mégis miért hagytam, hogy *megint* elrándigáljanak ide?

Minden egyes alkalommal, amikor a Fészekbe jöttünk, ugyanaz történt. Casey és Jessica táncikáltak, flörtöltek, felhívták magukra az összes srác figyelmét, aki csak látótávolságon belül volt, aztán végül erényüket oltalmazó legjobb barátnőjük (én) hazafuvarozta őket, még mielőtt valamelyik kangörccstől szenvedő egyed megpróbálhatta volna kihasználni a szitut. Mindeközben én a bárpultnál üldögéltem, és Joe-val, a harmincéves csapossal beszélgettem a „mai fiatalokról”.

Joe valószínűleg megsértődött volna, ha megosztom vele azt a nézetemet, miszerint a legnagyobb problémát az olyan helyek jelentik, mint amilyen ez a rohadt Fészek is. Egykor ez is valódi bár volt, de három évvel ezelőtt stílust váltott, és a tizenévesek szórakozóhelyévé

vált. A rozoga, tölgyfából készült pult még mindig állt, azonban Joe már csak Coca-Cola termékeket árusított mögüle, miközben a fiatalok az élő zenét hallgatták, illetve táncoltak rá. Én azon egyszerű oknál fogva utáltam a helyet, hogy idiótát csinált a barátnőimből, akik máskor egészen értelmesen szoktak viselkedni. De mentességükre szóljon, hogy nem csak rájuk volt ilyen hatással a Fészek. Hétvégenként a Hamilton gimnázium felét meg lehetett itt találni, és senki sem hagyta el ezt a lebujt anélkül, hogy folt ne esett volna a méltóságán.

De most komolyan, mégis mi ebben olyan szórakoztató? Minden egyes héten ugyanarra a dübörgő technózenére táncolni? Minden álmom és vágyam! Talán megpróbálom becserkésznizni azt az izzadt, szexmániás focistát is... Lehet, hogy megosztjuk egymással a politikával és a filozófiával kapcsolatos magvas gondolatainkat, miközben egymásnak esünk. Pff, hát hogyne...

Casey levágódott a mellettem álló bárszékre.

– Gyere táncolni, B! – unszolt zihálva, mert alig kapott levegőt a heves seggrázástól. – *Annyira* jó móka!

– Hát persze hogy az... – motyogtam.

– Jesszusom! – zuttyant le Jessica is egy székre a másik oldalamon. Mézszőke, lófarkba kötött haja neki-nekiütődött a vállának. – Láttátok? Basszuskulcs! Láttátok? Harrison Carlyle rám hajtott! *Láttátok?* Ó, istenkém!

Casey a szemét forgatta.

– Megkérdezte, hogy hol vetted a cipődet, Jess. Tök egyértelmű, hogy meleg.

– Túl helyes ahhoz, hogy meleg legyen!

Casey úgy csinált, mintha meg sem hallotta volna a választ. Végigfuttatta ujjait a füle mentén, mintha csak láthatatlan tincseket

akarna hátrasimítani. Belerögződött a mozdulat, pedig hosszú, szőke haját egy ideje már rövid pixie-frizurára cserélte.

– Gyere táncolni, B! Azért hoztunk magunkkal, hogy *velünk* legyél. Nem mintha Joe nem lenne szórakoztató társaság – kacsintott a pultosra, valószínűleg ingyen italokban reménykedve. – De mi vagyunk a barátnőid. Gyere táncolni! Ugye, Jess?

– Tökre így van – helyeselt Jessica, le sem véve a szemét a helyiség másik végében üldögélő Harrison Carlyle-ről. Abbahagyta a nyálcsorgatást, majd visszafordult hozzánk. – Vagyis... Mi van? Nem figyeltem.

– Úgy tűnik, mintha unatkoznál itt, B. Csak szeretném, ha te is jól éreznéd magad!

– Jól érzem magam – hazudtam. – Tök jól elvagyok itt. Ti is tisztában vagytok velem, hogy nem tudok táncolni. Csak útban lennék. Menjetelek... Élveztétek az estét, vagy amit akartok! Én megvagyok itt.

Casey összehúzta mogyoróbarna szemét.

– Biztos vagy benne? – kérdezte.

– Teljesen.

Felhúzta a szemöldökét, majd egy pillanat múlva vállat vont, és megragadta Jessica csuklóját, hogy a táncparketre húzza barátnőnket.

– Basszus már! – kiáltott fel Jessica. – Lassíts, Case! Kitéped a karomat!

Ezután megcélozták a terem közepét, és már menet közben elkezdtek felvenni a dübörgő technó ritmusát.

– Miért nem mondtad meg nekik, hogy borzalmasan érzed itt magadat? – kérdezte Joe, miközben odalökött elélem egy pohár Cherry Coke-ot.

– Nem érzem magamat borzalmasan.

– Hazudni sem tudsz valami jól – válaszolta, mielőtt egy csapat első üdítőért kezdett óbégatni a pult másik végénél.

Iszogattam a Cherry Coke-ot, és közben a bárpult felett elhelyezett órát figyeltem. Úgy tűnt, a másodpercmutató mozdulatlanul áll, én pedig abban reménykedtem, hogy elromlott az a nyavalyás szerkezet. Nem fogom tizenegy előtt arra kérni Casey-t és Jessicát, hogy menjünk haza. Ha így tennék, akkor ünneprontónak tartanának. De az óra még kilencet sem mutatott, én pedig már éreztem a zene okozta migrén előszelét, amit csak rosszabbá tett a villogó stroboszkóp. *Gyerünk már, másodpercmutató! Mozdulj!*

– Hali!

Forgatni kezdtem a szememet, aztán oldalra fordultam, hogy megnézzem, ki zavarja meg magányomat. Néha-néha előfordult, hogy odaült mellém egy srác – általában teljesen kész volt, esetleg még büzlött is –, hogy lagymatag próbálkozást tegyen a dumcsizásra. Ezeknek a fiúknak elég gyatra a megfigyelőképességük, tekintve, hogy az arcomra kiülő kifejezés sem tette számukra rohadtul egyértelművé, hogy a legkevésbé sem érdemes próbálkozni nálam.

Meglepő módon a srác, aki lehuppant mellém, sem fűtől, sem pedig izzadságtól nem büzlött. Ami azt illeti, valószínűleg kölnit éreztem a levegőben. Undorom azonban csak fokozódott, amikor rájöttem, hogy kihez is tartozik az illat. Jobb lett volna, ha egy ködös elméjű füves az.

Wesley. Kibaszott! Rush.

– Mit akarsz? – támadtam rá, és még csak meg sem próbáltam udvarias lenni.

– Nagyon barátságosak vagyunk – jelentette ki Wesley szarkasztikusán. – Tudod, azért jöttem, hogy beszélgessek veled.

– Az szívás, mert ma pont nem beszélgetek senkivel sem.

Hangosan szürcsölni kezdtem az italomat, és reménykedtem benne, hogy veszi a kicsit sem álcázott lapot, hogy ideje lenne a távozás hímes mezejére lépnie. Úgy tűnt, nincs ilyen szerencsém. Éreztem, amint sötétszürke tekintetét végigjártatja testem minden porcikáján. Még csak meg sem próbált a szemembe nézni! Pff!

– Ugyan már – cukkolt Wesley. – Igazán nem kell ilyen távolságtartóan viselkedni.

– *Hagyj békén!* – sziszegtem összeszorított fogaim között. – Menj, keress valami önértékelési zavarral küszködő lotyót, és próbáld meg őt levenni a lábáról a szövegeddel! Engem nem érdekel.

– Tudod, engem nem vonzanak a lotyók – felelte. – Nem az eseteim.

Felhorkantottam.

– Bárki, aki hajlandó hazamenni veled, Wesley, az lotyó. Egyetlen olyan lány sem tart téged vonzónak, akinek van ízlése, stílusa vagy önbecsülése.

Na jó. Ez egy icike-picike hazugság volt.

Wesley Rush volt a legundorítóbb szoknyavadász playboy, aki valaha is átlépte a Hamilton gimni küszöbét. De tényleg, elég jól nézett ki. Talán ha le lehetne halkítani. És levágni a kezét. Akkor talán – de csak talán – elviselhető lenne. Egyébként meg egy rohadék. Egy kangörcsös rohadék.

– *Neked* pedig van ízlésed, stílusod és önbecsülésed. Jól gondolom? – érdeklődött vigyorogva.

– Úgy bizony.

– Milyen kár.

– Így próbálsz meg udvarolni? – kérdeztem. – Mert ha igen, akkor ezt elbénáztad. Nem is kicsit.

Felnevetett.

– Sosem szoktam elbénázni az udvarlást. – Ujjait végigfuttatta sötét, göndör haján, majd tökéletesítette az arcára kiülő kaján, arrogáns vigyort. – Csak barátkozni próbálok. Beszélgetni szeretnék veled.

– Bocs, nem érdekel a dolog – fordultam vissza, hogy belekörtölyjak a kólámba. Azonban Wesley meg sem moccan. Egyetlen centivel sem húzódott odébb. Erre aztán erélyesen rászóltam: – Most már mehetsz!

Felsóhajtott.

– Jól van. Egyáltalán nem könnyű veled, azt remélem, tudod. Úgyhogy azt hiszem, itt az ideje az őszinteségnek. Azt meg kell hagyni, hogy okosabb és makacsabb vagy a legtöbb lánynál, akikkel beszélgetni szoktam. De nem csak a szellemes kis társalgásunk miatt vagyok itt. – Odafordult a táncparkett felé. – Ami azt illeti, szükségem lenne a segítségedre. Tudod, a barátnőid jól néznek ki. És te vagy a Duff, szépségem.

– Van ilyen szó egyáltalán?

– Van. Designated Ugly Fat Friend¹ – magyarázta Wesley. – Nem akarok a lelkedbe taposni, de bizony te lennél az.

– Egyáltalán nem én vagyok a...!

– Hé, nem kell úgy kiakadni! Nem arról van szó, hogy valami ogre lennél, vagy ilyesmi, de ha összehasonlítalak velük... – Megvonta széles vállát. – Gondolkozz egy kicsit! Mégis minek ráncigálnak magukkal, ha sosem táncolsz?

Volt pofája megpaskolni a térdemet, mintha csak vigasztalni akarna. Elhúzódtam, mire egyetlen elegáns mozdulattal az arcához emelte a kezét, hogy kisimítson belőle néhány göndör tincset.

¹ Az eredeti betűszóra lefordíthatatlan szójáték. Magyarul kb. annyit tesz: az Ügyeletes Ronda Dagi Barátnő.

– Figyelj – szólalt meg ismét –, a barátnőid jól néznek ki... nagyon is jól.

Elhallgatott. Egy pillanatra a táncparketten felejtette a tekintetét, majd visszafordult hozzám.

– A lényeg a következő: tudományosan bizonyított tény, hogy minden baráti társaságban van egy gyenge láncszem. Ő a Duff. És a csajoknak bejönnek az olyan pasik, akik kedvesek ezzel a lánnyal.

– A drogosok mostanában tudósoknak hívják magukat? Ez aztán a meglepetés.

– Ne legyél már olyan morcos – felelte. – Én csak azt mondom, hogy a csajok – mint például a te barátnőid is – szexinek tartják, amikor a fiúk megmutatják az érzékeny oldalukat, és beszélgetésbe elegyednek a Duffal. Úgyhogy azzal, hogy most veled beszélgetek, duplájára nő az esélye annak, hogy valakit ágyba viszek ma este. Légy oly kedves, és segíts nekem: csinálj úgy, mintha élveznéd ezt a beszélgetést!

Egy hosszú pillanatig döbbenet bámultam rá. A szépség tényleg felületes dolog. Lehet, hogy Wesley Rush úgy néz ki, mint valami görög isten, de hogy a lelke olyan sötét és üres, mint az én ruhásszekrényem, az tuti. Micsoda személtáda!

Egyetlen gyors mozdulattal felugrottam, aztán a poharam tartalmát Wesley-re loccsantottam. A Cherry Coke beterítette őt, és átáztatta drágának tűnő fehér pólóját. Sötétvörös cseppek csillogtak az arcán, és átszínezték a haját is. Arca dühtől izzott, éles vonalú állkapcsa pedig megfeszült.

– Ezt miért csináltad? – csattant fel, miközben kézfejjével megtörölte az arcát.

– Szerinted mégis miért? – üvöltöttem ökölbe szorított kézzel.

– Komolyan mondom, Duffy, hogy halvány fogalmam sincsen.
Tüzes lávaként öntött el a harag.

– Ha azt hiszed, hogy hagyom, hogy megfektesd valamelyik barátnömet, Wesley, akkor hatalmas tévedésben élsz! – köpködtem.
– Egy undorító, sekélyes szoknyavadász vagy, és nagyon remélem, hogy nem fogod tudni kimosni a kólát a tökéletes kis pólódból.

Még azelőtt, hogy faképnél hagytam volna, hátrafordultam, és hozzátettem:

– És nem Duffynak hívnak, hanem Biancának. Felső tagozat óta ugyanazokra az órákra járunk, te arrogáns kis köcsög!

Nem gondoltam volna, hogy valaha is ezt mondom majd, de hála a jó égnek, hogy az a nyavalyás technó olyan hangosan szólt. Csak Joe látta a Wesley és köztem lezajlott jelenetet, ő pedig minden valószínűség szerint nagyon jól szórakozott. Átvágtam a zsúfolt táncparketten, hogy megtaláljam a barátnöimet. Amikor végre sikerült a közelükbe férkőznöm, megragadtam Jessica és Casey könyökét, majd a kijárat felé ráncigáltam őket.

– Hé! – tiltakozott Jessica.

– Mi a baj? – kérdezte Casey.

– Rohadtul haza fogunk menni! – jelentettem ki, miközben magam után vonszoltam hevesen tiltakozó barátnöimet. – Majd elmondom a kocsiban. Egyszerűen képtelen vagyok akár csak egyetlen pillanatig is tovább maradni ezen az átkozott helyen!

– Legalább hadd köszönjek el Harrisontól! – vinnyogta Jessica, miközben próbált kibújni a szorításomból.

– Jessica! – Fájdalom nyilallt a nyakamba, miközben megpördültem, hogy barátnööm szemébe nézzek. – Harrison *meleg!* Fogd már fel végre, hogy esélyed sincs! Egyszerűen *muszáj* kijutnom innen! Kérlek!

Kirángattam őket a parkolóba, ahol a jeges januári levegő az arcunkba mart. Casey és Jessica végül engedelmesen felsorakoztak mellettem. Nyilván rájöttek, hogy az öltözékük – amelyet szexinek szántak – nem volt épp a legmegfelelőbb a jéghideg szélben. Egy-máshoz bújva siettünk az autómhoz, és csak akkor váltunk szét, amikor odaértünk a kocsni orrához. Megnyomtam a kulcsomóra fűzött távirányító gombját, hogy kinyíljon az ajtó, mi pedig azonnal bemászhattunk a Saturn nem sokkal melegebbnek bizonyuló utasterébe.

Casey bevackolta magát az anyósülésre, és összekoccanó fogakkal megszólalt:

– Miért megyünk haza ilyen korán, B? Még csak kábé negyed tíz van.

Jessica hernyóként belecsavarta magát egy ősrégi pokrócba, és úgy duzzogott a hátsó ülésen. (A rohadt fűtés szökőévente egyszer volt csak hajlandó bekapcsolni, úgyhogy bedobtam néhány takarót hátra a padlóra.)

– Össevesztem valakivel – magyaráztam, miközben feleslegesen heves mozdulattal benyomtam a slusszkulcsot a helyére. – Ráborítottam a kólámat, és nem akartam megvárni, mit szól majd hozzá.

– Ki volt az? – érdeklődött Casey.

Féltem ettől a kérdéstől, mert tudtam, hogy mi lesz a reakció a válaszomra.

– Wesley Rush.

Két álmodozó, kislányos sóhaj követte szavaimat.

– Jaj, ugyan már – füstölögtem. – Wesley egy hímringyó. Ki nem állhatom! Mindenkit ágyba visz, aki csak él és mozog, az agyát pedig a gatyájában hordja – ebből pedig egyértelmű, hogy mikroszkopikus dologról beszélünk.

– Kétkem – sóhajtott fel ismét Casey. – Istenem, B, csak te vagy képes hibát találni Wesley Rushban!

Rábámultam, miközben hátrafordultam, hogy kitolassak a parkolóhelyről.

– Egy rohadék.

– Nem is igaz – vágott közbe Jessica. – Jeanine azt mesélte, hogy beszélgetett vele nemrég. Vikkivel és Angelával volt, és azt mondta, hogy Wesley egyszerűen csak odament hozzá, és leült mellé. És nagyon barátságos volt.

Logikusan hangzott. Határozottan Jeanine volt a Duff, ha Angelával és Vikkivel ment szórakozni. Vajon melyikük távozott Wesley-vel aznap este?

– Olyan cuki – áradozott Casey. – Te meg persze hozod a szokásos, cinikus formádat.

Melegen rám mosolygott a kocsis másik felől.

– De mégis mi a francot csinált, hogy ráborítottad a kóládat? – Úgy tűnt, most már végre tényleg aggódik. Mit ne mondjak, elég sokáig tartott. – Mondott valamit, B?

– Nem – hazudtam. – Nem volt semmi. Egyszerűen csak idegesít.

Duff.

A szó ide-oda cikázott a fejemben, miközben végighajtottam az Ötödik utcán. Nem tudtam rávenni magam, hogy elmeséljem a barátnőimnek ezt a csodálatos beszólást, ami most már az én szókinccsem részét is képezte. Amikor belenéztem a visszapillantó tükörbe, Wesley állítása, miszerint otromba kolonc vagyok a nyakukon (pedig ők cipelnek mindenhova magukkal), nagyon is igaznak tűnt. Jessicának tökéletes homokóra alakja volt, barna szeméből melegség és kedvesség sugárzott. A hosszú lábú Casey bőre pedig hibátlan volt. Még csak a közelükbe sem érhettem.

– Hát, én amondó vagyok, hogy mivel ilyen korán van még, nézzünk el egy másik buliba – javasolta Casey. – Hallottam, hogy van egy Oak Hillben. Valami egyetemista hazajött karácsonyozni, és úgy döntött, hatalmas partit rendez. Angela mondta ma reggel. Akartok menni?

– Naná! – húzta ki magát Jessica a takaró alatt. – Ott a helyünk! Az egyetemista bulikon egyetemista *fiúk* vannak. Ugye milyen jó móka lenne, Bianca?

– Nem. Nem mondhatnám, hogy az lenne – sóhajtottam fel.

– Jaj, ugyan már! – szorította meg Casey a karomat. – Nem táncolunk majd, jó? És Jess-szel megígérjük, hogy távol tartjuk tőled az összes jó pasit, ha már ennyire gyűlölöd őket.

Vigyorogni kezdett, próbálta visszahozni a jókedvemet.

– Nem utálok a jó pasikat – feleltem. – Csak azt az egyet.

Végül felsóhajtottam, majd ráfordultam a megyehatár felé vezető autópályára.

– Jól van, elmehetünk. De meghívtok utána fagyizni. Dupla adagot kérek!

– Megbeszéltük.

2. FEJEZET

NINCS IS BÉKÉSEBB ANNÁL A CSENDNÉL, mint ami szombat éjjel fogadja otthon a hazaérkezőt – vagyis, hogy egészen pontosak legyünk, inkább vasárnap kora hajnalban. Ugyan apa horkolása átszűrődött hozzám a folyosó végéről, ám a ház többi része hallgatásba burkolózott, miközben nem sokkal egy után beosontam. Persze az is lehet, hogy azért nem hallottam semmit, mert megsüketített az Oak Hill-i parti zenéjének dübörgése. Őszintén szólva, nem zavart volna, ha ezentúl nagyothallok, amennyiben ez azt jelenti, hogy soha többet nem kell technót hallgatnom.

Bezártam magam mögött az ajtót, majd átvágtam a sötét és üres nappalin. A dohányzóasztalon egy képeslap hevert: anya küldte abból a random városból, ahol éppen tartózkodott, de arra sem vettem a fáradságot, hogy elolvassam. Reggel is ott lesz még, én pedig túlságosan ki voltam merülve, úgyhogy inkább felvonszoltam magamat a lépcsőn, és egyenesen a szobám felé vettem az irányt.

Elfojtottam egy ásítást, amikor az íróasztalszékem támlájára fektettem a kabátomat, aztán odaléptem az ágyamhoz. A migrénem kezdett enyhülni, miközben a szoba másik végébe rúgtam Converse

cipőmet. Teljesen le voltam strapálva, de kényszeres rendmániám nem hagyott nyugodni. Az ágy végénél heverő kimosott ruhákat mindenképpen össze kellett hajtogatnom; addig egészen biztosan nem tudnék aludni, amíg ez nincs meg.

Óvatosan emeltem fel minden egyes darabot, majd zavarba ejtő precizitással összehajtottam őket. Ezután külön kupacokat alakítottam ki a földön a pólókból, a farmerekből és a fehérneműből. Valamiért megnyugtató az, hogy hajtogatás közben kisimíthattam az anyagon keletkezett ráncokat. Az agyam kiürült, a testem ellazult, az idegesítő, gazdag, szexmániás disznók miatt érzett bosszúságom pedig semmivé vált, miközben tökéletes oszlopokat formáztam a ruhadarabokból. Minden egyenesre hajtott él láttán úgy éreztem, mintha újjászületnék.

Amikor már az összes ruhát összehajtogattam, felálltam, és ott hagytam őket a padlón. Lehámoztam magamról a partik fullasztó szagától bűzlő pulóvert és farmert, és a sarokban álló szennyestartó kosárba dobtam őket. Majd reggel lezuhanyozom. Túlságosan fáradt voltam hozzá, hogy még este nekiálljak fürödni.

Mielőtt bemásztam a takaró alá, belepillantottam a helyiség másik végében álló nagy tükörbe, ami az egész alakomat megmutatta, tetőtől talpig. Új színben láttam a visszatükröződő képet, hiszen olyasmit tudtam meg, amire eddig nem is gondoltam. Megzabolázhatatlan, hullámos vörösesbarna haj. Hosszú orr. Vastag combok. Kis mell. Ja. Tök egyértelműen így néz ki egy Duff. Hogy lehet, hogy eddig ez nekem nem esett le?

Mármint, eddig sem neveztem volna magamat kifejezetten vonzónak, és azt sem volt nehéz észrevenni, hogy Casey és Jessica vékony, szőke és gyönyörű, de akkor is. Egyszerűen eszembe sem jutott idáig azt gondolni, hogy én vagyok a ronda lány az ő szexi

duójuk mellett. Wesley Rushnak köszönhetően most már én is látam a nyilvánvalót.

Néha jobb, ha az embernek fogalma sincs az ilyesmiről.

Az államig húztam a takarót, hogy elrejtsem meztelen testemet a mindent kendőzetlenül megmutató tükör elől. Wesley az élő bizonyíték arra, hogy a szépség csupán felszínes dolog – de akkor mégis miért zavar ennyire az, amit mondott? Intelligens vagyok. Jó ember. Kit érdekel, ha én vagyok a Duff? Ha csinos lennék, akkor azzal kéne foglalkoznom, hogy leszereljem az olyan pasikat, mint Wesley. Fúj! Csak vannak előnyei annak, ha valaki Duff, nem igaz? Nem vonzóznak lenni nem is akkora szívás.

Átkozott Wesley Rush! Hihetetlen, hogy miatta elkezdtem ilyen idióta, lényegtelen, felszínes baromságok miatt aggódni.

Lehunytam a szememet. Holnap reggel már eszembe sem fog jutni. *Soha többet* nem fogok az egész Duff-dologra gondolni.

A vasárnap tökéletesen alakult: kellemes, békés, zavartalan eufória. Persze ehhez az is hozzátartozik, hogy viszonylag nyugodt az életünk, amikor anya nincs itthon. Amikor hazajön, mindig úgy érzem, hogy hangzavar van. Vagy a zene szól, vagy nevetés csendül, vagy valami egyéb, étellel teli, kaotikus dologtól zeng az otthonunk. De sosem tölt itthon néhány hónapnál többet, és amíg odavan, olyan, mintha megállna az idő. Hozzám hasonlóan apa sem igazán az a bulizós típus. Általában betemetik a munkahelyi teendők, esetleg tévézik. Ami azt jelenti, hogy a Piper-ház viszonylag csendes.

Amikor előző este arra kényszerülök, hogy elviseljem a klubok és partik hangzavarát, a csendes ház másnap maga a tökély számomra.

Viszont a következő hétfő igazi szívás volt.

Természetesen minden hétfő borzalmas, de *ez* a hétfő *tényleg* elcseszett mindent. Az egész azzal kezdődött, hogy Jessica könnyáztatta arccal és szétkenődött szemfestékekkel vágódott le mellém spanyolóra előtt.

– Mi a baj, Jessica? – kérdeztem. – Történt valami? Minden rendben?

Oké, beismerem: minden egyes alkalommal teljesen kiakadtam, amikor Jessica nem vigyorogva érkezett meg órára. Az ilyen ritka volt, mint a fehér holló, merthogy barátnőm gyakorlatilag folyamatosan ugrabugrált és vihorászott. Úgyhogy amikor depressziós arckifejezéssel jelent meg spanyolon, megfagyott a vér az ereimben.

Jessica nyomorúságos arckifejezéssel rázta meg a fejét, miközben lerogyott a székébe.

– Minden rendben, csak... nem mehetek a bálba! – Ismét elkezdtek ömleni csokoládébarna szeméből a könnyek. – Anya nem enged el!

Ennyi? Egy *bál* miatt akasztott ki engem is ennyire?

– Miért nem? – igyekeztem még mindig együttérző hangot megütni.

– Szobafogság – szipogta Jessica. – Meglátta ma reggel az ellenőrzőmet, rájött, hogy meg fogok bukni kémiából, és kiakadt! Rohadtul nem fair! A Kosarasbál kábé a kedvencem az évben... a Végzősök bálja, a Sadie Hawkins² és a Focisbál után.

Leszegtem az államot, majd viccelődve megszólaltam:

– Húha, hány kedvenced is van?

² A novemberben megrendezésre kerülő Sadie Hawkins-bál különlegessége az, hogy a hagyományokkal ellentétben erre a lányok szokták meghívni a fiúkat.

Nem felelt. És nem is nevetett.

– Sajnálom, Jessica. Tudom, hogy milyen szívas ez az egész... de én sem megyek. – Azt nem tettem hozzá, hogy az összes iskolai bált lealacsonyítónak tartom, illetve hatalmas idő- és pénzpocsékolásnak. Jessica tudta, hogy mit gondolok, és nem úgy tűnt, hogy ennek az ismételt megfogalmazása feldobná a barátnőm közérzetét. Annak viszont meglehetősen örültem, hogy nem én leszek az egyetlen, aki kihagyja ezt a jeles eseményt. – Mi lenne, ha átmennék, és egész este filmeznénk? Anyukád megengedné szerinted?

Jessica bólintott, majd pulóvere ujjának végével megtörölte a szemét.

– Aha – felelte. – Anya szeret téged. Úgy gondolja, hogy jó hatással vagy rám. Úgyhogy meg fogja engedni. Kösz, Bianca. Megnézhetjük újra a *Vágy és vezeklést*? Nem unod még?

De, halálosan untam azokat a nyálas, romantikus filmeket, amiért Jessica úgy odáig volt, de még egyszer kibírom. Vigyorogva válaszoltam:

– James McAvoyból sosem elég. Ha szeretnéd, megnézhetjük újra a *Jane Austen magánéletét* is. Dupla élvezet lesz.

Végre nevetni kezdett. A tanárnő éppen ebben a pillanatban indult meg az asztala felé, majd kényszeresen igazgatni kezdte az asztalán álló ceruzákat, mielőtt névsorolvasást tartott. Jessica odapillantott a törekeny kis tanárnőre. Amikor visszanézett rám, sötétbarna szemében új könnyek csillogtak.

– Tudod, mi a legrosszabb az egészben, Bianca? – suttogetta. – El akartam hívni Harrisont a bálba. Most várhatok a Végzősök báljáig, hogy elhívhassam.

Mivel Jessica lelkiivilága éppen törekeny volt, úgy döntöttem, nem emlékeztetem, hogy esélye sincs Harrisonnál, mivel mellei

vannak – méghozzá nem is kicsik. Úgyhogy végül csak ennyit reagáltam:

– Tudom. Sajnálom, Jessica.

A spanyolóra gond nélkül telt el, miután végre magunk mögött hagytuk ezt a kis érzelmi válságot. Jessica könnyei felszáradtak, és mire kicsöngettek, már vidáman nevetgélt, miközben Angela, a barátnőnk az új pasijáról mesélt. Előtte kiderült, hogy ötöst kaptam az utolsó *prueba de vocabularión*, azaz szódolgozaton. Arról nem is beszélve, hogy sikerült megértenem a nem rendhagyó, jelen idejű igék kötőmódbeli ragozását. Úgyhogy baromi jó hangulatban voltam, miközben Jessicával és Angelával elhagytuk a tantermet.

– És ott dolgozik a kampuszon – áradozott Angela, miközben kitüledtünk a zsúfolt folyosóra.

– Hova jár? – érdeklődtem.

– Oak Hill Főiskola. – Úgy tűnt, egy kicsit szégyelli, hogy a barátja egy kétéves képzéseket kínáló, nem valódi egyetemnek számító iskolába jár, úgyhogy gyorsan még hozzátette: – De csak azért, hogy megszerezze az előkészítőről a papírt, aztán továbbtanulhasson az egyetemen. És az Oak Hill annyira azért nem rossz hely.

– Én is oda fogok járni – jelentette ki Jessica. – Nem akarok túl messze költözni otthonról.

Jessica és én annyira ellentétesek voltunk, hogy az néha már nevetségesnek hatott. Abból, hogy mit csinált egyikünk, ki lehetett találni, hogyan fog reagálni a másik – pont az ellenkezőjét teszi majd. Én a magam részéről a lehető leggyorsabban el akarok tűnni Hamiltonból. Minél közelebb a ballagás, annál jobb nekem. A gimnázium után elhúzóok New Yorkba továbbtanulni.

Most viszont hirtelen megrémített a gondolat, hogy Jessica nem lesz velem – nem fog mindennap mellettem ugrabugrálni, és nem

fogom hallani, ahogyan bálokról és meleg fiúkról locsog. Nem voltam benne teljesen biztos, hogyan is reagálnék erre a változásra. Ő és Casey kiegészítettek engem. Kétségesnek tűnt, hogy bárki más hajlandó lesz elviselni a cinizmusomat, ha végre elszabadulok innen.

– Mennünk kéne kémiára, Jess – rázta ki Angela hosszú, fekete frufruját a szeméből. – Tudod, hogy milyen Mr. Rollins, amikor el-késünk.

Nekiiramodtak a természettudományos tantermek felé, én pedig elindultam az állampolgári ismeretek órára. Elkalandoztak a gondolataim: azon elmélkedtem, hogy milyen lenne az életem, ha nem lennének mellettem a legjobb barátnőim, akik segítenek megőrizni az ép eszemet. Még sosem jutott eszembe ezelőtt, és most igazán felzaklatott a gondolat. Tudtam, hogy állandóan ugratni fognak a ragaszkodásom miatt, de valahogy meg kell majd oldanunk, hogy folyamatosan tartsuk egymással a kapcsolatot.

Nyilván megszűnhetett a kapcsolat a szemem és az agyam között, mivel a következő pillanatban beleütköztem Wesley Rushba.

Ennyit a jókedvemről.

Hátratántorodtam, mire kicsúsztak a kezemből a tankönyveim, és a földön landoltak. Wesley megragadta mindkét vállamat, és hatalmas kezeivel megakadályozta, hogy felbukjak a saját lábamban, és én is a padlónak csapódjak.

– Hű – segített megőrizni az egyensúlyomat.

Hirtelen *túláságosan* is közel álltunk egymáshoz. Úgy éreztem, mintha apró bogarak mászkálnának a bőröm alatt, és továbbterjednének onnan, ahol hozzámért. Undorodva megborzongtam, ám Wesley nyilván félreértette.

– Azta, Duffy! – nézett le rám kaján vigyorral az arcán. Wesley nagyon magas, ami eszembe sem jutott, amikor néhány napja ott

üldögélt mellettem a Fészekben. Egyike azon kevés fiúknak, akik magasabbak Casey-nél – legalább 188 centi. Vagy harminc centivel vagyok nála alacsonyabb. – Csak nem elgyengítettem a térdedet?

– Még mit nem! – bújtam ki a szorításából.

Tisztában voltam vele, hogy úgy beszélek, mint Alicia Silverstone a *Spinédzserekben*, de magasról tettem rá. Letérdeltem, hogy összeszedjem a könyveimet, és egy cseppet sem lettem boldogabb, amikor Wesley csatlakozott hozzám. Természetesen ismét valami irgalmas szamaritánus szerepet öltött magára. Fogadjunk, hogy abban reménykedett, hogy valamelyik szexi pomponlány – mint például Casey – épp erre sétál majd, és azt gondolja, hogy micsoda úriember is ez a Wesley Rush. Mekkora disznó! Folyton a csajozás jár a fejében!

– Spanyol? – pillantott le a papírlapokra, miközben összeszedte őket. – Mondj valami érdekeset spanyolul!

– *El tono de tu voz hace que quiera estrangularme.*

Felálltam, majd vártam, hogy átnyújtsa a papírokat.

– Szexin hangzik. – Felállt, majd odanyújtotta a spanyol feladatokat tartalmazó lapokat, amiket összekapart a földről. – Mit jelent?

– Amikor meghallom a hangodat, legszívesebben megfojtanám saját magamat.

– Te kis perverz.

Egyetlen további szó nélkül kitéptem a kezéből a papírlapokat, belegyömöszöltem az egyik könyvembe, majd eldübörögtem órára. A lehető legnagyobb távolságra kell kerülnöm ettől a szoknyapecér személtládától! Duffy? Most komolyan? Hiszen tudja a nevetem! Ez az egoista barom egyszerűen képtelen békén hagyni. Arról nem is beszélve, hogy *még mindig* bizsergett a bőröm ott, ahol hozzám ért.

Mr. Chaucer állampolgáriismeretek-órájára csupán kilenc diák járt, és ezek közül hét már bent volt, amikor beléptem a terembe. A tanár összehúzott szemmel csúnya pillantást lövellt felém, ezzel is próbálta tudtomra adni, hogy bármelyik pillanatban megszólalhat a csengő. A késés törvényszegésnek számított Mr. Chaucernél, a *majdnem* késést pedig súlyos kihágásként kezelte. De legalább nem én voltam az utolsó. Az is valami.

Leültem a leghátsó padok egyikébe, majd kinyitottam a füzetemet. Imádkoztam, hogy Mr. Chaucer ne tegye szavá majdnem hanyagságba áthajló viselkedésemet. Jelenlegi hangulatomban nincs rá garancia, hogy nem szólok vissza. Szerencsére nem mondott semmit, úgyhogy megúsztuk az órai drámát.

Az utolsó diák abban a pillanatban lépett be a terembe, amikor megszólalt a csengő.

– Elnézést kérek, Mr. Chaucer! Épp plakátokat ragasztottam a jövő heti beiktatási ceremóniával kapcsolatosan. Még nem kezdte el az órát, ugye?

Egy pillanatra megállt a szívem, amikor felpillantottam a jövevényre.

Oké, nem rejtem véka alá a véleményemet, amely szerint utálok azokat a tizenéveseket, akik összejönnek valakivel középiszolában, és aztán folyamatosan arról áradoznak, hogy mennyire „szerelmesek” a barátjukba vagy barátnőjükbe. Büszkén vállalom, hogy utálok azokat a lányokat, akik azt mondják, beleszerettek valakibe azelőtt, hogy egyáltalán randiztak volna az illetővel. Azt sem titkolom, hogy szerény véleményem szerint évekbe telik – legalább ötről vagy tízről beszélünk –, hogy az igaz szerelem kialakuljon, és éppen ezért a gimis párkapcsolatok számomra teljesen feleslegesnek tűnnek. Mindenki tisztában van vele, hogy

így gondolkodom... azt viszont senki sem tudja, hogy *majdnem* képmutató vagyok.

Jó, Casey és Jessica tudják, de az nem számít.

Toby Tucker. Ha eltekintünk a borzalmas alliterációtól, akkor a srác minden szempontból tökéletesnek tekinthető. Nem egy tesztoszteron-túltengésben szenvedő focista. Nem egy túlérzékeny, gitározó hippí. Nem ír verseket, és nem húzza ki a szemét szemceruzával. Valószínűleg senki sem mondaná rá, hogy tipikus szépfiú, de ez is az én malmomra hajtotta a vizet, nem igaz? Az élsportolók, a zenészek és az emósok nem pillantottak vissza még egyszer – ahogyan Wesley olyan tapintatosan megfogalmazta – a Duffra. Valószínűleg több esélyem van egy intelligens, a politika iránt érdeklődő, valamelyest introvertált srácnál, mint amilyen Toby is. Nincs igazam?

Nincs, nincs, *nincs*.

Toby Tucker tökéletesen illene hozzám. Az egyetlen probléma az, hogy ő nincs tisztában ezzel a ténnyel. Ez minden valószínűség szerint azért lehet így, mert képtelen vagyok értelmes mondatokat alkotni, amikor a közelemben van. Nyilván azt hiszi, hogy néma vagyok, vagy ilyesmi. Sosem nézett rám, sosem beszéltünk, sőt, még csak észre sem vett a terem végében. Ahhoz képest, hogy milyen hatalmas seggem van, kifejezetten láthatatlannak éreztem magamat.

Én viszont észrevettem Tobyt. Észrevettem a divatjamúlt, mégis cuki gombafrizurát és sápadt, elefántcsontszínű bőrét. Észrevettem a zöld szempárt, ami az ovális lencsés szemüveg alól figyel. Észrevettem, hogy *mindenhez* blézert hord, és észrevettem azt is, hogy milyen imádnivaló, amikor nagyon erősen elgondolkodik valamin, és beleharap az alsó ajkába. Bele... na jó, nem szerettem bele, de hátrózzottan kedveltem őt. Fülíg *megkedveltem* Toby Tuckert.

– Rendben – motyogta Mr. Chaucer. – Holnaptól azért nézzen rá az órájára, Mr. Tucker!

– Természetesen, tanár úr!

Toby leült az első sorba Jeanine McPhee mellé. Úgy füleltem, hogy halljam, miről beszélnek, mintha valami mániákus lennék. Eközben Mr. Chaucer elkezdte felírni az aznapi óra anyagát a táblára. Nem szoktam ilyen abnormálisan viselkedni, de a sze... *kedvelés* bolonddá teszi embert. Legalábbis ezt szokták mondogatni.

– Hogy telt a hétvége, Toby? – érdeklődött Jeanine orrhangon. – Történt valami izgalmas?

– Kifejezetten jó volt – válaszolta a fiú. – Apa elvitt Ninával Dél-Illinois-ba. Megnéztük együtt az egyetemet. Jó móka volt.

– Nina a tesód? – kérdezte Jeanine.

– Nem. Nina a barátnőm. Az Oak Hill gimibe jár. Nem említettem még? Mindegy, a lényeg, hogy mindkettőnket felvettek az egyetemre, úgyhogy gondoltuk, megnézzük. Még gondolko-dom néhány másik helyen is, de már másfél éve együtt vagyunk, és jó lenne ugyanoda járni, hogy elkerüljük a távkapcsolati problémákat.

– Ó, milyen édes! – kiáltott fel Jeanine. – Én azon gondolkodom, hogy az Oak Hill Főiskolára megyek, aztán később eldöntöm, hogy melyik egyetemre szeretnék járni.

A libabőr már elmúlt, most azonban úgy érztem, rosszul leszek a duplaszaltótól, amit a gyomrom vetett. A hányinger kerülgetett, és le kellett küzdenem a késztetést, hogy felugorjak, és a szám elé szorított kézzel kirohanjak a teremből. Végül sikerült megnyernem a csatát, és a reggelim a helyén maradt, ám ettől függetlenül elég szarul éreztem magamat.

Tobynak barátnője van? Másfél éve? Édes istenem! Mégis, hogy nem tudtam én erről? És *együtt* akarnak egyetemre járni? Ez azt jelenti, hogy Toby is egyike azoknak a nyálás ficsúroknak, akiket nap mint nap cikizek? Annyival többet vártam Toby Tuckertől. Azt hittem, ő is pontosan ugyanannyira szkeptikusan áll a tiniszerelemhez, mint én. Abban reménykedtem, hogy a továbbtanulást hatalmas döntésként értékeli, nem pedig olyasmiként, amit befolyásol az, hogy hová vették fel az ember barátját/barátnőjét. Úgy gondoltam, hogy Toby... igenis *értelmes!*

Amúgy se járna veled, sziszegte egy hang a fejemben. Hátborzongatóan hasonlított Wesley Rush idegesítő sutogására. Ugye tudod, hogy te vagy a Duff? A barátnője valószínűleg vékonyabb, és a melle is nagyobb.

Legszívesebben levettem volna magamat egy szikláról, pedig még az ebédszünetig sem jutottunk el. Jó, na, talán egy kicsit túldramatizáltam a helyzetet. Az mindenesetre biztos, hogy haza akartam menni, hogy ágyba bújjak. El akartam felejteni, hogy Tobynak komoly kapcsolata van. Le akartam mosni magamról Wesley érintését. És ami a legfontosabb: ki akartam törölni a Duff szót az emlékezetemből.

Ja, és jut eszembe, még egy rossz hír érkezett aznap.

Körülbelül este hatkor a híradós pasas arról kezdett beszélni, hogy „a kora reggeli órákban” egy hatalmas hóvihár éri majd el a térségünket. Az iskola vezetősége nyilván megsajnálta bennünket, amiért eddig egyetlen hószünetet sem kellett elrendelniük, szóval most úgy döntöttek, hogy holnap nem lesz tanítás, pedig még ide sem ért a vihar. Úgyhogy Casey fél nyolckor rám csörgött, hogy elmehetnénk a Fészekbe, tekintve, hogy másnap nem kell korán kelniük.

– Nem is tudom, Casey – húztam a számat. – Mi van, ha rosszszak az útviszonyok?

Na jó, bevallom: *bármilyen* indoknak örültem volna, csak ne kelljen mennem. Már így is elég szar napom volt. Mégis, hogyan tudnám elviselni a tortúrát, ami a pokol Fészek nevezetű bugyrában vár rám?

– B, nem lesz vihar kábé hajnali háromig vagy meddig. Ha addig hazaérünk, akkor semmi gond.

– Sok a házim.

– Nem kell megcsinálni szerdáig. Holnap *egész nap* bújhatod a könyveidet.

Felsőhajtottam.

– Nem tudátok Jessicával másik sofőrt találni, és ma nélkülem menni? Nincs hozzá kedvem. Nem volt jó napom, Casey.

Barátnőm a baj legkisebb jelére is ugrott:

– Mi történt? – kérdezte. – Jól vagy? Nem tűntél túl boldognak ebédnél. Anyukádról van szó?

– Casey.

– Mondd el, mi a baj!

– Semmi – nyugtattam meg. – Csak rossz napom volt. Nem történt semmi világrengető. Egyszerűen csak nem vagyok ma bulizós hangulatban.

Erre csend lett a vonal másik végén, majd Casey kisvártatva ismét megszólalt:

– Bianca, ugye tudod, hogy bármit elmondhatsz nekem? Tudod, hogy itt vagyok, ha el akarsz mesélni valamit. Ne fojtsd magadba az érzéseidet! Nem tesz jót.

– Casey, semmi ba...

– *Semmi bajod* – vágott közbe. – Igen, tudom. Csak azt mondom, hogy ha történt valami, akkor velem megbeszélheted.

– Tudom – motyogtam. Bűntudatom volt, hogy ennyire felzaklattam a barátnőmet egy ilyen semmisség miatt. Rossz szokásom, hogy magamba fojtom az érzéseimet, és ezzel Casey is tisztában van. Csak próbál odafigyelni rám. Mindig próbál rávenni, hogy megoszszam vele a problémáimat, nehogy később kiboruljak. Idegesítő a dolog, de maga a tudat, hogy valakinek fontos vagyok... az azért jólesett. Úgyhogy nem idegesítettem fel magamat a faggatózás miatt. – Tudom, Casey. De tényleg semmi bajom. Csak... megtudtam, hogy Tobynek barátnője van, és egy kicsit szomorú vagyok. Ennyi az egész.

– Ó, B! – sóhajtott fel Casey. – Mekkora szívás... Sajnálom. Talán, ha eljössz velünk, akkor Jess és én fel tudunk vidítani. Dupla adag fagyit, meg ilyesmi.

Röviden felnevettem.

– Kösz, de inkább nem. Azt hiszem, ma itthon maradok.

Leraktam a telefont, majd lementem a földszintre. Apa a vezeték nélküli telefonon beszélt a konyhában. Előbb hallottam meg, mint ahogy megpillantottam volna. Épp beleüvöltött a kagylóba. Megálltam az ajtóban; úgy gondoltam, hogy ha észrevesz, rögtön halkabbra fogja majd. Azt hittem, hogy valami telemarketinges ügynök épp megkapja a magáét Mike Pipertől, de aztán meghallottam a nevemet.

– Gondolj bele, hogy mit teszel Biancával! – Apa harsánysága nem dühből fakadt, sokkal inkább könyörgésnek hatott. – Ez nem tesz jót egy tizenhét éves lánynak és az anyjának. Szüksége van rád, Gina. *Szükségünk* van rád.

Döbbsenten léptem vissza a nappaliba, amikor rájöttem, hogy anyámmal beszél. Hogy őszinte legyek, nem igazán tudtam mire

vélni a dolgot. Mármint azt, amit mondott. Persze, hiányzott az anyukám. Jó lett volna, ha itthon van, de azért nem arról van szó, hogy nélküle életképtelenek vagyunk.

Anya motivációs előadásokat tart. Amikor még kicsi voltam, írt valami ösztönző, inspiráló könyvet az önbecsülés növeléséről. Nem sok példány fogyott belőle, de még mindig érkeztek felkérések főiskolákról, önszegítő csoportoktól, illetve ballagásokra is meghívták – az ország minden táját bejárta. Tekintve, hogy a könyv nem volt egy nagy durranás, anyát nem fizették agyon.

Egy ideig csak a környéken vállalt munkát. Olyan felkérésekre mondott csak igent, ahonnan haza tudott vezetni, miután elmondta az embereknek, hogyan szeressék magukat. De miután a nagyapám tizenkét éves koromban meghalt, anya egy kicsit depressziós lett. Apa javasolta neki, hogy jó lenne, ha utazgatna egy kicsit. Hogy elszabaduljon innen.

Amikor hazajött, másról sem beszélt, mint hogy mit látott és kikkel találkozott. Gondolom, ekkor alakult ki az utazási mániája. Merthogy az első „vakációt” követően anya mindenhol elfogadta a felkéréseket. Coloradóból és New Hampshire-ből is. Valódi turnékat szervezett.

Csakhogy ez a mostani távollét régebb óta húzódott már, mint eddig bármelyik. Közel két hónapja nem láttuk, és már abban sem voltam biztos, hogy merre jár.

Nyilván azért akadt ki apa ennyire, mert anya már olyan régóta nem jött haza.

– A fenébe is, Gina! Mi lenne, ha felnőnél végre, és hazajönnél? Mikor jössz már vissza hozzánk... véglegesen?

Szinte könnyek szöktek a szemembe, amikor meghallottam, hogy hogyan csuklik meg apa hangja az utolsó mondatnál.

– Gina – suttogta. – Szeretünk téged, Gina! Biancának és nekem is hiányzol, és azt szeretnénk, ha hazajönnél!

Nekisimultam az apát és engem elválasztó falnak, és az ajkamba haraptam. Jóságos ég, kezd az egész szánalmassá válni! Mégis, miért nem kérvényezik már azt a kurva válást? Én vagyok az egyetlen, aki nek feltűnt, hogy nem működik a házasságuk? Mégis, miért maradnak házasok, ha egyszer anya sosincs itt?

– Gina – szólalt meg ismét apa, és attól félttem, hogy mindjárt el-sírja magát.

Aztán hallottam, hogy lerakja a telefont. Befejezték a beszélgetést.

Vártam néhány percet, mielőtt beléptem volna a konyhába.

– Minden rendben, apu?

– Persze – felelte. Jóságos ég, milyen rosszul hazudik! – Semmi gond, Méhecském. Épp anyáddal beszéltem, és... azt üzeni, hogy szeret.

– Most épp hol van?

– Ööö... Orange County – felelte. – Épp Leah nénikédnél van, az egyik ottani középiskolában tart előadást. Nem semmi, mi? Elmondhatod a barátaidnak, hogy anyukád épp a Narancsvidéken van. Szereted azt a sorozatot, nem?

– De – helyesltem. – Szerettem... de már néhány éve befejezték.

– Ó, hát... azt hiszem, le vagyok maradva egy kicsit, Méhecském. – Láttam, amint apa szeme a konyhapulton heverő slussz-kulcsra siklik, én pedig követtem a tekintetét. Észrevette, és még mielőtt megszólalhattam volna, elkapta a pillantását. – Mész ma valahova?

– Hát, mehetnék, de... – Megköszörültem a torkomat, mert nem tudtam, hogyan fogalmazzam meg a következő mondatot. Nem

sűrűn beszélgettünk apával. – Akár itthon is maradhatok. Szeretnéd, ha nem mennék sehova, és, mondjuk, tévéznénk, vagy valami?

– Jaj, ne, Méhecském! – nevetett fel nem túl meggyőzően. – Menj, érezd jól magad a barátaiddal! Valószínűleg korán le fogok ma feküdni amúgy is.

A szemébe nézve reménykedtem, hogy meggondolja magát. Mindig nagyon megviselte, amikor összevesztek anyával. Aggódtam miatta, de nem igazán tudtam, hogyan hozzam szóba a dolgot.

És valahol mélyen élt bennem egy aprócska félelem. Hülyeség, tényleg, de képtelen voltam elhessegetni a gondolatot. Apa az alkohol rabja volt. Már mint, még azelőtt felhagyott az ivással, mielőtt megszülettem volna, és azóta sem ivott egy kortyot sem... de néha, amikor kiakadt anyára, megijedtem. Attól, hogy esetleg fogja a kocsikulcsot, és elmegy valami piát venni, vagy ilyesmi. Persze, ahogy már mondtam, nevetséges az egész, de a félelmet nem lehet csak úgy kitörölni az ember szívéből.

Apa elkapta a tekintetét, és kényelmetlenül fészkelődni kezdett. Megfordult, majd odasétált a mosogatóhoz, hogy elmossa a tányért, amiről épp az előbb evett spagettit. Legszívesebben odamentem volna, hogy elvegyem a tányért – a tárgyat, ami csupán szóvalmas próbálkozás volt a figyelemelterelésre –, és a földhöz vágjam. El akartam mondani, hogy milyen idiótán viselkednek anyával. Azt akartam, hogy apa felfogja, micsoda időpocsékolás, hogy ilyen hülye depressziós hullámai vannak, és az, hogy folyton veszekednek, és beismerje végre, hogy nem működik a kapcsolatuk.

De természetesen ezt nem tehettem meg.

– Apu... – nyögtem ki végül.

Mosogatóronggyal a kezében odafordult hozzám, majd megrázta a fejét.

– Menj, és érezd jól magad! – biztatott. – Komolyan ezt szeretném. Egyszer vagy fiatal.

Vita lezárva. Apa így közölte azt, hogy szeretne egyedül lenni egy kicsit.

– Oké – válaszoltam. – Ha biztos vagy benne, akkor megyek, felhívom Casey-t.

Felmentem a hálósobámba, majd felkaptam a mobilomat a komódról, és tárcsáztam legjobb barátnőm számát. Két csörgés után felvette.

– Szia, Casey! Meggondoltam magam a Fészekkel kapcsolatban... és... ööö... mit szólnál, ha ott aludnék nálatok? Majd később elmondom, de... most nem szeretnék itthon lenni.

Újrahajtogattam a padlón heverő tiszta ruhákat, mielőtt elmentem otthonról, de most nem nyugtatott meg annyira ez a tevékenység, mint máskor szokott.

3. FEJEZET

– **T**ÖLTS NEKEM MÉG EGYET, JOE! – löktem oda az üres poharat a pultosnak, aki könnyedén elkapta azt.

– Elég volt ennyi, Bianca!

– De ez csak Cherry Coke! – forgattam a szememet.

– Ami épp olyan veszélyes lehet, mint a whisky. – A poharat lerakta a bárpult mögötti részre. – Nincs több. Később még hálás lesz el érte. A koffein okozta fejfájás borzalmas, meg egyébként is tudom, milyenek vagytok ti, lányok. Ha felszedsz pár kilót, rögtön én leszek a hibás.

– Persze.

Na és akkor mi van, ha többet nyomok majd? Már így is én vagyok a Duff, és az egyetlen srácnak, akit szerettem volna lenyűgözni, komoly kapcsolata van. Akár harminc kilót is felszedhetnék, akkor se lenne rosszabb.

– Bocsi, Bianca – indult meg Joe a pult másik vége felé, ahol Angela és legjobb barátnője, Vikki arra vártak, hogy rendelhesse nek.

Ujjaimmal a fából készült bárpulton doboltam, és a gondolataim elkalandoztak, messze a zenétől és a villogó fényektől. Miért nem

ragaszkodtam hozzá, hogy otthon maradjak apával? Miért nem vettem rá, hogy elmondja, mi bántja? Folyton őt láttam magam előtt, amint otthon szenved... egyes egyedül.

De hát így szoktunk mi, Piperek megbirkózni a stresszel.

Egyedül.

De miért van ez így? Miért okoz nehézséget az, hogy megnyíljunk egymás előtt? Miért nem képes apa beismerni, hogy gondjaik vannak anyával? Én pedig miért nem tudom a szemébe mondani az igazságot?

– Hali, Duffy!

Miért kell ennek a baromnak mellém ülnie?

– Menj innen, Wesley! – morogtam, miközben nyughatatlanul mozgó ujjaimat bámultam.

– Nem lehet – vágta rá. – Tudod, Duffy, nem szokásom feladni. Mindenképpen össze akarok jönni az egyik barátnóddal – leginkább azzal, amelyiknek olyan fantasztikus dudái vannak.

– Akkor menj, és beszélj *vele!* – javasoltam.

– Megtenném, de Wesley Rush nem fut a lányok után. Ők futnak utánam – vigyorgott rám. – Semmi gáz. Nemsokára úgyszólván itt lesz, és *könyörögni* fog, hogy fektessem meg. Az, hogy veled beszélgetek, szimplán csak felgyorsítja a folyamatot. Addig is abban a megtiszteltetésben van részed, hogy élvezheted a társaságomat. Micsoda szerencse, hogy ma nincs nálad semmiféle ital!

Elkezdett nevetni, ám hirtelen elhallgatott. Magamon éreztem a tekintetét, de nem néztem fel.

– Jól vagy? Most nem tűnsz olyan agresszívnek, mint általában.

– Hagyj békén, Wesley! Komolyan mondom.

– Mi a baj?

– Menj innen!

Muszáj volt valahogyan levezetnem a felgyülemlett feszültséget. Képtelen lettem volna addig várni, amíg Casey-vel hazaérünk, és kiönthetem neki a lelkemet. *Azonnal* ki kellett adnom magamból. De nem akartam elsírni magamat a fél iskola előtt, és a világ minden kincséért sem fogom megvitatni az ügyet Joe-val vagy a mellettem ülő seggfejjel, ha pedig megütök valakit, akkor én fogom megszívni a végén. Nem láttam semmiféle kiutat, viszont úgy éreztem, hogy mindjárt felrobbanok, ha nem történik hamarosan valami.

Anya Kaliforniában volt.

Apa épp fuldoklott a nyomorában.

Én pedig túl gyáva voltam ahhoz, hogy bármit is tegyek ez ügyben.

– Valami biztosan nincs rendben – faggatott tovább Wesley. – Olyan vagy, mint aki mindjárt elsírja magát.

Egyik kezét a vállamra tette, majd kényszerített, hogy felé forduljak és ránézzek.

– Bianca?

És ekkor egy igazán elbaszott dolgot csináltam. Az egyetlen mentésem az, hogy hihetetlen nagy nyomás volt rajtam, és ez megoldásnak tűnt. Szükségem volt valamire, ami eltereli a figyelmemet – el a szüleim drámájáról –, akár csak egy pillanatra is. És amikor észrevettem ezt a lehetőséget, nem gondolkoztam azon, hogy vajon mennyire fogom majd bánni később. A lehetőség ott üldögélt mellettem a bárskéken, én pedig rávettem magamat. Szó szerint.

Megcsókoltam Wesley Rusht.

Az egyik pillanatban kezét a vállamon pihentette, és sűrű tekintete a változatosság kedvéért az arcomat pásztázta, a következőben pedig az övéhez nyomtam a számam. Csókom heves volt az elfojtott érzelmektől, ő pedig megfeszült, mintha megdermesztette volna

a sokk. Azonban mindez nem tartott sokáig. Egy pillanattal később már viszonzta is az agressziómat, és keze utat talált az oldalamhoz, hogy magához húzzon. Olyan volt, mintha csatát vívtunk volna az ajkainkkal. Sokkal erősebben markoltam göndör hajába, mint kellett volna, ő pedig a derekamba mélyesztette az ujjait.

Sokkal hatásosabb volt a dolog, mintha megütöttem volna valakit. Nemcsak a kínzó feszültséget vezettem le, hanem tökéletes figyelemelterelésnek is bizonyult. Úgy értem, elég nehéz apukádra gondolni, miközben épp smárolsz valakivel.

És bármilyen nyugtalanítóan hangzik is, Wesley *tényleg* nagyon jól csókolott. Felém hajolt, én pedig olyan hevesen húztam magam felé, hogy majdnem leesett a székéről. Abban a pillanatban mintha nem tudtunk volna elég közel kerülni egymáshoz. Úgy tűnt, mintha székeink kilométerekre lennének egymástól.

Minden gondolat kiröppent a fejemből, és csupán a fizikai sík létezett számomra. Az érzelmek eltűntek. Nem volt semmi más, csak a testünk; csatározó ajkaink pedig mintha a világegyetem közép-pontjává váltak volna. Micsoda áldás volt! Olyan csodálatosan éreztem magamat gondolatok nélkül.

Semmi! Semmi... egészen addig, amíg Wesley el nem cseszte.

Felfelé csúsztatta a kezét a csípőmről, végigsimított a felsőtestemen, majd pont a mellemen állt meg.

Minden visszaözlött belém, és hirtelen nagyon is tisztában voltam azzal, hogy kivel csókolózom éppen. Visszakaptam kezemet a hajától, és olyan erősen ellöktem magamtól, amennyire csak tudtam. Düh – újonnan született, perzselő düh – ömlött végig rajtam, és teljesen átvette az egy perccel azelőtt érzett aggodalom helyét. Leeresztette a kezét, miközben elhúzódott, és az egyik mancsa pont a térdemen landolt. Döbrentnek tűnt, ám kifejezetten elégedettnek.

– Húha, Duffy, ez aztán...

És ekkor pofon vágtam. Olyan erősen, hogy fájt a tenyerem ott, ahol az arcához ért.

Az arcához kapta a térdemen pihenő kezét.

– Mi a fene volt ez? – követelt magyarázatot. – Miért csináltad?

– Rohadék! – kiáltottam.

Leugrottam a székről, majd a táncparkettre rohantam. Nem szívesen ismertem volna be, de sokkal dühösebb voltam saját magamra, mint Wesley-re.

4. FEJEZET

CASEY HATALMAS FRANCIAÁGYA leírhatatlanul meleg volt, a pár-
nák selymesek, én pedig azt kívántam, bárcsak belesüppedhet-
nék a pihe-puha matracba, hogy ott töltssem életem hátralévő részét.
Mindennek ellenére képtelen voltam elaludni. Csak forgolódtam az
ágy számomra kiutalt felén, és igyekeztem nem felébreszteni Casey-t.
Bárányokat számoltam. Megpróbáltam ellazítani a testem min-
den egyes porcikáját, a nagylábujjamtól a fejem búbjáig. Még Mr.
Chaucer egyik dögunalmas, közpolitikáról szóló óráját is felidéztem.

De csak nem jött álom a szememre.

Ismét magamba fojtottam a gondolataimat, ám a dolognak ezút-
tal semmi köze nem volt apához. Azt már kiadtam magamból, mi-
után kitettük Jessicát hazafelé menet.

– Aggódom apa miatt – kezdtem bele. Megvártam, amíg Jessica
kiszáll az autóból. Tudtam, hogy úgysem értené meg. Jessica egy
boldog, normális, két szülőből álló családban nőtt fel. Casey azon-
ban végignézte, amint a szülei házassága darabokra hullik. – Mintha
nem látná, mi történik. Mármint, nem teljesen egyértelmű, hogy
nem működik a házasságuk? Nem lenne jobb, ha beadnák azt a kur-
va válókeresetet, aztán kész?

– Ne mondd ezt, B! – figyelmeztetett barátnőm. – Komolyan, még csak ne is gondoldj erre!

Megvontam a vállamat.

– Majd megoldódik – szorította meg a kezemet Casey, miközben a házuk felé száguldottunk. Még nem esett a hó, de egyre több felhő kúszott a sötét égen világító csillagok elé. – Hazajön majd, megbeszéljük a dolgokat, aztán jöhet a békülős szex...

– Jézusom! Fúj már, Casey!

– ...és minden visszatér a rendes kerékvágásba. – Elhallgatott, miközben rákanyarodtam a felhajtójukra. – Addig is, itt vagyok neked én. Ha beszélni szeretnél róla, tudod, hogy szívesen meghallgatlak.

– Persze, tudom.

Ugyanaz a „Casey-majd-megoldja”-beszéd volt, amit már tizenkét éve hallgattam, ha a legapróbb probléma felütötte a fejét az életemben. Nem mintha szükségem lett volna rá, most komolyan. Őszintén szólva, nem sokszor jutott eszembe apa azóta, hogy eljöttünk a Fészekből. Az a feszültség elpárolgott, amikor megcsókoltam Wesley-t.

És éppen ez volt az, ami nem hagyott nyugodni. Folyamatosan arra gondoltam, amit a Fészekben tettem. Bizsergett a bőröm. A szám mintha nem a sajátom lett volna. Arról nem is beszélve, hogy nem számít, hányszor mostam meg a fogamat Casey fürdőszobájában (fél óra után bekopogott, hogy megkérdezze, minden rendben van-e), még mindig éreztem annak az undorító, nőcsábász senkiházinak az ízét. Fúj! A legrosszabb persze az volt, hogy tudtam, az én hibám az egész.

Én csókoltam meg őt. Igen, tapogatni kezdett, de hát mit vártam? Wesley Rush nem arról híres, hogy milyen finom úriember. Lehet,

hogy személtádként viselkedett, de akkor is az én hibám, ami történt. És ezt nagyon is nehezemre esett megemészteni.

– Casey – suttogtam. Oké, nem valami szép tőlem, hogy hajnali háromkor felébresztem, de ő mondogatja mindig, hogy mondjam el, mi bánt, öntsem ki a lelkemet, meg ilyenek. – Hé, Casey!

– Hmm?

– Ébren vagy?

– Mmm-mmm.

– Ha elmondok valamit, akkor megesküszöl, hogy nem adod tovább? – kérdeztem. – És megígéred, hogy nem akadsz ki?

– Hát persze, B – motyogta. – Mi van?

– Megcsókoltam ma valakit – vallottam be.

– Jó neked. Feküdj vissza!

Vettem egy mély levegőt.

– Wesley volt az... Wesley Rush.

Casey olyan hirtelen ült fel, mintha megnyomtak volna rajta egy gombot.

– Azta! – Megrázta a fejét, majd dörgölni kezdte tágra nyílt, mogyoróbarna szemét. – Oké, most már felébredtem.

Odafordult hozzám. Rövid, szőke haja a szélrózsa minden irányába ágaskodott. Jóságos ég, mégis hogy lehet, hogy még *így* is jól néz ki?

– Uramisten! Mi történt? Azt hittem, utálod!

– Utálok is. Mindig is utálni fogom. Hülyeség volt, gyerekes, bele se gondoltam, hogy mekkora... hülyeséget cselekszem. – Felültem az ágyban, és átkaroltam a térdemet. – Mocskosnak érzem magamat.

– A mocskos akár jó móka is lehet.

– Casey!

– Bocsi, B, de tényleg nem értem, mi a gond – közölte. – Wesley szexi. Gazdag. Valószínűleg fantasztikusan csókol. Így van? Mármint, amikor csak meglátom a száját, rögtön arra gondolok, hogy...

– Casey! – kaptam a fülemhez a kezemet. – Elég! Egyáltalán nem vagyok büszke erre. Ki voltam bukva, ő meg ott volt, és én csak... Istenem, el sem hiszem, hogy ezt tettem! Szerinted ribancként viselkedtem?

– Azért, mert megcsókoltad Wesley-t? Nem hinném.

– Mit csináljak, Casey?

– Csókold meg újra!

Jeges pillantást lövelltem felé, mielőtt visszahanyatlottam az ágyra. Oldalra fordultam, és a hátamat mutattam neki.

– Hagyjuk – morogtam. – Meg se kellett volna említenem.

– Jaj, B, ne legyél már ilyen! – engesztelt. – Ne haragudj, de tényleg úgy gondolom, hogy nézhetnéd a jó oldalát is a dolgoknak egyszer az életben. Nem jártál senkivel sem, mióta...

Elhallgatott. Mindketten tudtuk, hogy kiről is van szó.

– Mindegy, épp ideje, hogy belevesd magadat az életbe! Joe-n kívül egy pasival sem szoktál dumálni, ő meg egyébként is túl öreg hozzád. És már tudjuk, hogy Toby nem pálya, úgyhogy mi van akkor, ha összejössz Wesley-vel? Belehalnál?

– *Nem* fogok vele összejönni – sziszegtem. – Wesley Rush nem jön össze senkivel, ő csak dugni szokott – még hozzá bárkivel, ami azt illeti. Csak megcsókoltam, és akkora baromság volt... baromság, baromság, baromság! Hatalmas hibát követtem el.

Casey visszakucorodott a saját térfelére.

– Mindig is tudtam, hogy még te sem tudsz neki örökké ellenállni.

– Hogy mondd? – kérdeztem feléje fordulva, hogy rámeredhessek. – Semmiféle gondot nem okoz az ellenállás, köszönöm szépen. És tudod, mit? Nincs is minek ellenállni. Undorítónak tartom. A ma esti dolog csak egy kis botlás volt, és soha többé nem ismétlődik meg!

– Soha ne mondd, hogy soha, B!

Néhány pillanat múlva már ismét hortyogott.

Pár percig még puffogtam magamban, aztán én is elaludtam – mindeközben végig Casey-t és Wesley-t átkoztam. Fura módon *ennek* sikerült megnyugtatnia.

Apa is épp akkor ért haza a munkahelyéről (a Tech Plusból, ami a Best Buy itteni koppintása), amikor másnap délután átléptem a küszöböt. Kiráztam a frissen hullott havat a hajamból. Mégsem lett akkora vihar, mint amelyet az időjárásjelentésben jósoltak, de azért még mindig havazott. A nap is fényesen sütött közben, úgyhogy estére a jelenlegi, minimális hótakaró is el fog olvadni. Levettem a kabátomat, majd odapillantottam apára. A kanapén ült, és épp a *Hamilton Journalt* olvasgatta; bal kezében egy bögre forró kávét szorongatott.

Felnézett, amikor meghallotta a neszezésemet.

– Szia, Méhecském! – köszönt, majd lerakta a kávésbögrét a dohányzóasztalra. – Jól érezted magad Casey-vel és Jessicával?

– Aha – feleltem. – Milyen volt bent?

– Forgalmas – sóhajtott fel. – Tudod, hányan kaptak ebben a városban laptopot karácsonyra? Nyilván nem, úgyhogy hadd világosítsalak fel: rengetegen. És vajon hányról derült ki, hogy rossz?

– Rengetegről?

– Talált, sülyedt. – Apa megrázta a fejét, majd elkezdte összehajtani a kezében tartott újságot. – Ha nincs pénze az embernek egy

jó laptopra, akkor minek vesz bármit is? Inkább rakja félre, és ve-
gyen később egy jobbat. A végén úgyis az lesz, hogy elmegy egy cso-
mó pénz a szervizelésre. Ezt jól jegyezd meg, Méhecském! Ha van
legalább egyetlen dolog, amit megtaníthatok neked ebben az élet-
ben, akkor ez legyen az.

– Hát persze, apu.

Hirtelen idiótának éreztem magamat. Miért borultam ki úgy
tegnap este? Sok hühhó semmiért. Mármint, oké, a szüleim há-
zassága nem tökéletes, de valószínűleg Casey-nek lesz igaza, és
majd megoldják. Apa nem volt depressziós vagy szomorú, sőt,
még csak a közelében sem volt annak, hogy a pohár fenekére
nézzen.

Ennek ellenére tudtam, hogy nagyon megviseli az, hogy anya
nincs itt. Talán megpróbálhatnám elviselhetőbbé tenni a helyzetet.
Tudtam, hogy mostanában egy kicsit magányos, és hogy ez részben
az én hibám is.

– Van kedved tévézni? – kérdeztem. – Nincs sok házim holnap-
ra, úgyhogy ráér, meg tudom csinálni később is.

– Jól hangzik – válaszolta apa. Elmarta a távirányítót a mellet-
tünk álló asztalkáról. – Épp ismétlik a *Perry Masont*³.

– Ööö ...jól van – fintorogtam.

– Csak viccelek, Méhecském – nevetett fel, majd elkezdte vál-
togatni a csatornákat. – Nem tennék veled ilyet. Lássuk csak!
Ó, nézd! Épp *Családi kötelek*-maraton van a TV Landen! Imádtad
ezt a sorozatot kiskorodban. Amikor négyéves voltál, együtt néztük
az ismétléseket.

³ Amerikai jogi drámasorozat. Kilenc évadot élt meg, 1957-től 1966-ig volt
műsoron.

– Emlékszem – telepedtem oda apa mellé a kanapéra. – Azt mondtam, hogy Ifjú Republikánus akarok lenni, mert tetszett Michael J. Fox.

Apa felhorkantott, majd megigazította vastag keretes szemüvegét.

– Az meg sem történt! Az én Méhecském már liberális gondolkodású. – Átvette a karját fölöttem, majd magához ölelt. Én pedig tudtam, hogy apának éppen erre van szüksége. Ami azt illeti, talán mindkettőnkre ráfért. Egy kis együtt töltött idő után máris nem tűnik majd olyan üresnek a ház. Persze, szeretem a csendet, de azért jóból is megárt a sok. – Mit szólsz, megnézzünk pár részt?

– Oké, apu – mosolyodtam el.

Körülbelül az első rész felénél különös felismerésben volt részem. Na, szóval, amikor gyerek voltam, teljesen odáig voltam Alex. P. Keatonért (Michael J. Fox szuperrepublikánus karaktere a *Családi kötelek*ekben), és most, tizenkét évvel később, fülig megkedveltem Toby Tuckert, egy Ifjú Demokratát. Bejönnek nekem a politikusok, vagy mi? Talán az van megírva számomra, hogy egy szenátor felesége legyek... esetleg én leszek a First Lady.

Áh! A politikusok nem vesznek el Duffokat. Azok nem mutatnak elég jól a vitaesteken. Meg amúgy sem vagyok az a férjhez menős típus. Nagyobb a valószínűsége, hogy én leszek a következő Monica Lewinsky. Majd én odafigyelek, hogy elégessen mindenféle... ööö... terhelő bizonyítékként szolgáló ruhadarabot.

Hé, ami azt illeti, ahhoz képest, hogy öreg, Obama egészen sze-xi. Talán nála van esélyem.

Az ajkamba haraptam, miközben apa felnevetett az egyik vicces jeleneten. Hogy lehet, hogy még a *Családi kötelek* is ezt a szót juttatja eszembe?

Duff.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!
GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT
értékes, számozott példánya!

Már rendelhető!
LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,
hogymég értékebb legyen
a példányod!

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

MOST
-18% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!
+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:
[Kérem máris!](#)

Istenem, képtelen vagyok kiverni Wesley-t meg a rohadt skatulyázgatását a fejből. Még itthon is kísértett ez a szó. Közelebb húzódtam Apához, és igyekeztem a sorozatra figyelni. Megpróbáltam elfelejteni azt a nyavalyás csókot is, illetve azt, hogy milyen idiótán viselkedtem.

Próbálkoztam, próbálkoztam és próbálkoztam.

Természetesen nulla eredménnyel.